

Herstel van Israël

Door: Franklin ter Horst. (Aangemaakt: 1991) (Laatste bewerking: 24 februari 2023)

Als het jaar 70 na Christus is aangebroken, trekt het Romeinse leger onder aanvoering van Titus, Jeruzalem binnen en verwoest de hele stad en de Tempel. Al het roofgoed waaronder de Menora, wordt in triomftocht mee naar Rome genomen en daar tentoongesteld. Na de verwoesting hieven de Romeinen de juichkreet “hep-hep hoorah” aan. Het bekende ‘hiep-hiep-hoera’ is daar van afgeleid. HEP staat voor Hersalyma Est Perdita! (*Jeruzalem is verwoest!*). De kreet “hep-hep” was in 1814 in Duitsland opnieuw te horen tijdens anti-semitische studentenrellen. Dat waren de zogenaamde 'hep-hep-rellen'.

Menora in triomftocht meegenomen naar Rome

De verwoesting van Jeruzalem was eeuwen daarvoor al aangekondigd in o.a. de bijbelboeken Leviticus en Deuteronomium en later ook in de boeken van de profeten.

Leviticus 26:33-43 “Maar u zal Ik onder de volken verstooien en Ik zal achter u het zwaard trekken, en uw land zal een woestenij zijn en uw steden een puinhoop. Maar het land zal door hen verlaten worden en het zal zijn

sabbatsjaren vergoed krijgen, terwijl het verwoest ligt zonder hen en zij zullen hun ongerechtigheid boeten, omdat, ja, omdat zij mijn verordening versmaadden en van mijn inzettingen een afkeer hadden.”

Deuteronomium 28:64,29:24-25 “De Here zal u verstrooien onder alle natiën van het ene einde der aarde tot het andere; dan zullen alle volken zeggen: Waarom heeft de Here zo met dit land gedaan? En men zal antwoorden: Omdat zij verlaten hebben het verbond van de Here, de God hunner vadersen.”

Ezechiël 22:14 “Ik, de Here, heb het gesproken en Ik zal het doen. Ik zal u verstrooien onder de volken en verspreiden over de landen.”

In Mattheus spreekt ook Jezus over de totale verwoesting van Jeruzalem.

Mattheus 24:2 “En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.”

Het is een hardnekkig misverstand dat de diaspora van het Joodse volk al direct na het jaar 70 begon. Niets is minder waar want over een periode van 3700 jaar woonden er onafgebroken Joden in het historische land tot op vandaag. De Joodse opstand tegen Rome werd weliswaar vergezeld en gevolgd door massale slachtingen en deportaties, maar het betekende niet het einde van de Joodse aanwezigheid. Want na de verwoesting van Jeruzalem kwam het Joodse volk nog eenmaal in opstand tegen de Romeinse overheersers. Dat gebeurde onder leiding van Simon Bar Kochba. (Kosiba). De aanleiding van deze opstand was dat keizer Hadrianus in 132 na Christus allerlei wetten tegen het Joodse geloof uitvaardigde en tevens besloot op de ruïnes van het verwoeste Jeruzalem een nieuwe stad te bouwen met een heidense tempel op de plaats van de verwoeste Joodse Tempel. Bar Kochba zag zich kans Jeruzalem te veroveren en drie jaar stand te houden tegen de Romeinse overmacht. Maar uiteindelijk brak de Joodse tegenstand toen 50.000 Romeinse soldaten Bar Kochba in de vesting Bethar omsingelden wat een bloedig einde maakte aan de opstand.

Deze vesting viel door verraad waarbij Bar Kochba sneuvelde met duizenden van zijn volgelingen. In totaal verloren 580.000 Joden het leven bij deze strijd en daar kwamen nog bij, al degenen die omkwamen door honger en ziekte. Talloze anderen werden gedeporteerd of als slaven verkocht, Joodse religieuze en politieke leiders, waaronder Rabbi Akiva en zijn discipelen, werden geëxecuteerd. Volgens Flavius Josephus woonden er zeven miljoen Joden in Israël in het jaar 70 en volgens Dio Cassius (Grieks geschiedschrijver ca 155-235 n.Chr) minstens drie miljoen in 135 n.Chr. Ook vanaf deze tijd zijn er altijd groepen Joden in Galilea en andere delen

van het land blijven wonen. Bewijzen daarvoor zijn onder meer te vinden in Kapernaüm, waar de resten te zien zijn van een synagoge uit de vierde eeuw n.Chr. Deze synagoge was gebouwd op de fundamenten van de synagoge uit het begin van de jaartelling.

De synagoge in Kapernaüm

[Keizer Hadrianus](#) voerde zijn plannen uit in de overtuiging de Joodse hoop op herstel van eigen staat en tempel, voor altijd uitgeroeid te hebben. Een nieuwe stad, genaamd, Aelia Capitolina werd gebouwd op de as van Jeruzalem en bevolkt door vreemdelingen. Op het oude Tempelplein verrees een heidense tempel voor de Romeinse god Jupiter. Men verbood de Joden op straffe van de dood de stad te betreden of zelfs maar dichterbij te komen. Tenslotte werd het land Israël of Judea, veranderd in Palestina, genoemd naar de Filistijnen, de vroegere ervvijand van Israël, om de Joodse connectie met het Beloofde Land volledig uit te wissen. Hadrianus leidde de

naam af van de Latijnse naam Philistia later verbasterd in Palistina of Palestine. Het ging hier trouwens niet om de naam van een land maar om een [geografische naam](#). Het woord Palestina is zelfs geen Arabisch woord.

Alles wat herinnerde aan het Joodse volk, werd uitgewist. In deze late Romeinse periode verbleef het Tiende Legioen in Jeruzalem. De meerderheid van de Jeruzalemmers bestond toen uit Romeinse veteranen en hun familieleden. Ook daarna hebben er altijd Joden in het land gewoond, ondanks vreemde bezettingen en de meest wrede vervolgingen. Zo zeer zelfs dat hun aantal op een gegeven moment wereldwijd was geslonken tot ongeveer een miljoen. Gehaat als zij waren, bij zowel belijdende christenen, als bij niet christenen werden ze opgejaagd van land tot land, zonder ooit rust of voorspoed te vinden afgezien van bepaalde korte perioden.

Na de revoluties in de jaren 70 en 135 tegen de Romeinse overheersing ontstond er nog een derde revolutie in het jaar 351. Onder leiding van Patricius stond de Joodse bevolking van Sepphoris op tegen de soldaten van de corrupte Romeinse heerser Gallus. De Romeinen werden verslagen en de revolutie breidde zich uit over heel Galilea en reikte zelfs tot Lydda in het zuiden. Er volgde een harde tegen reactie van de Romeinen en vele Joodse gemeenschappen werden verwoest. In het jaar 438 verbrak keizerin Eudocia het verbod voor de Joden om te bidden op het Tempelplein in Jeruzalem. Dat leidde in de Joodse gemeenschappen in Galilea tot een gerucht dat het einde van de verstrooiing nu aangebroken was.

Vanaf de tijd van Kalief Abd-el-Malik (in het jaar 705) en daarna waren er Joden onder degenen die de poorten van de Rotskoepel bewaakten. Als tegenprestatie kregen zij vrijstelling van de belasting die aan alle niet-Moslims was opgelegd. De Joden waren te werk gesteld bij het schoonmaken van het gebied van de Haram (Tempelplein)". (Mujir al-din in zijn 'Geschiedenis van Jeruzalem en Hebron')

Oppervlakkig beschouwd was Israels toekomst hopeloos. In de 8ste eeuw namen de Arabieren Israels aloude land in bezit en daarna volgden de kruisvaarders. In 1517 namen de Ottomaanse Turken de macht in het heilige Land over en behielden die totdat Turkije in de Eerste Wereldoorlog verslagen werd door de Engelsen. De huidige imposante muren van Jeruzalem zijn afkomstig uit verschillende bouwperiodes tijdens het bewind van de Ottomanen, maar zijn in hun hedendaagse vorm door sultan Suleiman de Grote in 1542 herbouwd. In deze muren, die een omtrek hebben van 4 km en een gemiddelde hoogte van 12 meter hebben, bevinden zich 34 torens en 8 poorten waaronder de Damaskuspoort en de Gouden Poort.

Gouden Poort

Deze Gouden poort is in 1530 door de Turken gesloten omdat volgens de traditie de komende Messias door deze poort Jeruzalem zal binnenkomen. Om dat te voorkomen hebben de moslims de ingang dichtgemetseld en er pal voor een Islamitische begraafplaats aangelegd. Het is natuurlijk bijzonder naïef te denken dat de Messias zich door deze maatregelen zal laten tegenhouden.

In vroeger tijden baden Joden bij deze poort om Goddelijke genade, vandaar dat de Joden hem 'de poort van de Barmhartigheid' noemen. De Ottomanen bleven heersers over Jeruzalem totdat ze in 1917 werden verslagen.

Sinds de Joden uit hun land werden verjaagd en over de hele wereld verstrooid hebben zij altijd terug verlangd naar hun oude vaderland en nimmer de hoop opgegeven ooit nog eens terug te keren. Het Beloofde Land bleef

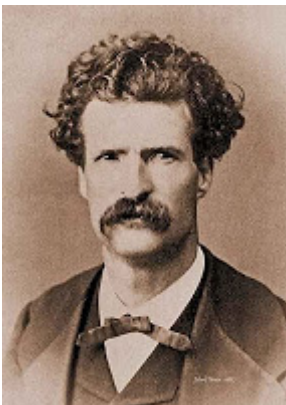

leven in hun getto,s en in hun synagogen. Zelfs in de verste uithoeken van de aarde, in gebieden die totaal verschillend waren van hun thuisland, leefden ze alsof ze nog in hun geliefde land waren. In al die jaren van afwezigheid is het Joodse volk nooit opgehouden te bidden voor de verlossing van hun land.

In 1818 vormden Joden de grootste bevolkingsgroep in Jeruzalem. (Uit: [Travels Along the Mediterranean, 1822](#)). Karl Marx schrijft in 1854 over de Joden van Jeruzalem dat ze ruim de helft van de bevolking uitmaken (verder bestaat de bevolking voor een kwart uit christenen en een kwart uit

moslims). Desondanks: “maken de moslims de dienst uit, in alle aspecten. Niets is te vergelijken met de ellende en het lijden van de Joden in Jeruzalem. Ze worden constant door de moslims onderdrukt en gediscrimineerd.”

Het is een opmerkelijk feit in de geschiedenis van Israël dat het land verviel tot een troosteloze en geruïneerde toestand, steeds wanneer land en volk van elkaar werden gescheiden. Dat was ook onder de Turkse overheersing zo. Het oude Heilige land was door erosie en verwaarlozing totaal onvruchtbaar geworden. Samuel Langhorne Clemens, beter bekend onder zijn schrijversnaam [Mark Twain](#) bezocht in 1867 het Heilige land. Hij spreekt van kale heuvels, een onontgonnen verlaten land vol moerassen en een bedroevende uitgestrektheid zonder mensen. Het landschap dat hij omschrijft ziet er uit als een land zonder hoop. Ook vertelt hij over verwaarloosde heilige plaatsen van Joden en christenen maar niets over het door Europa en de Verenigde Naties uitverkoren ~~Palestijns-volk~~.

Mark Twain

[Henri Baker Tristram](#), een andere reiziger die meerdere keren het Heilige Land bezocht, gebruikt gelijklopende woorden als Mark Twain. [James Finn](#), die als Britse consul in Jeruzalem (1845-1862) verschillende keren door het land trok, schreef in een officieel memorandum van 1857 dat het land grotendeels leeggelopen is. Ook hij vermeldt niets over aanwezige ~~Palestijnen~~. Simpel hé! Toch doen de Verenigde Naties, en al die andere huilebalken er alles om Israël weg te zetten als bezetter van Palestijns land.

Leviticus 26:32 “Ik zelf zal het land verwoesten, zodat uw vijanden, die daarin wonen, zich daarover zullen ontzetten.”

Wat Mark Twain en anderen hebben gezien, was ook door de Bijbelse profeten voorzien. Het land zou er ooit verwoest en troosteloos bij liggen. Het land Israël hangt altijd samen met het volk Israël. Steeds wanneer een vreemde overheerser het land regeerde, leed het land daaronder en werd het een woestijn. Maar zodra de rechtmatige eigenaar zijn land terug kreeg bloeide het op.

Geologen hebben n.a.v een analyse van ringen op stalagmiet in een grot dichtbij Jeruzalem ontdekt dat het klimaat in de periode waarin er nauwelijks Joden in Israël woonden, het land inderdaad te kampen had met zeer [ernstige droogte](#) waardoor het landschap zelfs ingrijpend veranderde. Het gebied werd droger kort na de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen in 70 n.Chr. Geologen aan de universiteit van Wisconsin analyseerden de chemische samenstelling van de individuele ringen die de stalagmiet vormden tussen 200 v.Chr. en 1100 n.Chr. Ook Rabbijn Menachem Kohen uit Brooklyn, New York schreef in zijn boek, „*Profetieën voor de Era van Moslim terror: Een Torah Perspectief op wereld gebeurtenissen*” dat het land Israël aan een ongekende, strenge en onverklaarbare droogte leed en van de eerste eeuw tot de twintigste duurde - een periode van 1.800 jaar dat precies met de gedwongen verspreiding van de Joden samenviel. Kohen ziet de ramp als een wonderbaarlijke vervulling van een profetie in het boek Deuteronomium - vooral hoofdstuk 28:23-24 Dat is het hoofdstuk over de ‘zegen en de vloek’ „*De hemel boven uw hoofd zal van koper zijn en de grond onder uw voeten van ijzer*” *De HEER zal het stof laten regenen op uw akkers: fijn zand zal uit de hemel op u neerdalen. Zo zult u ten onder gaan.*”

Het waren merkwaardig genoeg, bijbelgetrouwe christenen in met name Groot Brittannië, die reeds in 1850 streefden naar een Joodse staat. Zij waren ervan overtuigd dat, gezien de Bijbelse profetieën, de tijd voor de terugkeer van *de kinderen van Israël* naar het aloude thuisland, was aangebroken. Deze pogingen leidden tenslotte naar de beroemde [Balfourverklaring](#). In 1857 stichtte Moses Montefiori in Jeruzalem de eerste nederzetting. In 1862 verlangde Moses Hess in zijn boek *'Rome en Jeruzalem'* dat de Joden naar Sion zouden terugkeren. In West Europa vond de terugkeer aanvankelijk weinig weerklank, maar in met name Oost-Europa werden verenigingen opgericht van *Vrienden van Zion* (Hoveve Tsion) die tot doel hadden de terugkeer naar het aloude thuisland aan te moedigen.

Jonge Joodse studenten begaven zich op weg en gaven hun beweging de naam Biloe (de eerste letters van het Hebreeuwse bijbelvers: Huis van Jakob, begeeft u op weg, laat ons vertrekken). en in 1878 stichtten de Joden hun eerste stad, die ze Petach Tikwa-Poort van Hoop noemden. De droom van het Joodse volk terug te keren naar het land van hun vaders kreeg gestalte toen in 1897 Theodor Herzl zich in Bazel tijdens het eerste Zionistische wereldcongres, uitsprak voor de oprichting van een onafhankelijke politieke Joodse staat en dat ideaal vertaalde in een politieke beweging. De leiders van de Zionistische beweging waren voor een deel zelfs anti-religieus. Dat goldt eveneens voor Theodor Herzl. Hij stelde in zijn dagboek zelfs dat hij "agnostisch" (zonder godsdienst) was.

In 1901 volgde de stichting van het Joods nationaal Fonds, dat Herzls plannen praktisch moest uitvoeren, vooral de aankoop van gronden.

Theodor Herzl

Enige jaren voordat Herzl zijn idee lanceerde was er al een immigratiebeweging naar het oude land op gang gekomen. Wat deze immigranten aantreffen was niet veel meer dan een verwoest land. De Arabieren die achtergebleven waren hadden zich nauwelijks bezig gehouden met bewerking en de opbouw van het land. Door de eeuwen heen was het land bijna geheel ontbost doordat de Turken belasting hieven over boombezit. De teruggekeerde immigranten begonnen spoedig aan de wederopbouw van het verwoeste land. In 1909 stichtte men de stad Tel Aviv.

De Russische Revolutie, de stichting van het Derde Rijk in Duitsland en diverse pogroms in Rusland en in de Oekraïne dreven grote groepen Joden richting het aloude vaderland. Het eerste incident dat als een pogrom moet worden bestempeld, zijn de anti-Joodse rellen in [Odessa in 1821](#). De pogroms die de [eerste Aliyah](#) op gang bracht waren de uitgebreide anti-Joodse rellen die Oekraïne en Zuid-Rusland. Van de moord op tsaar Alexander II van Rusland in 1881 kregen de Joden de schuld. Er braken pogroms uit. Ongeveer 40.000 Joden vluchtten naar Israël, waarvan er 15.000 bleven. In 1889 waren 30.000 van de 40.000 inwoners van Jeruzalem Joden. (De Pittsburgh Dispatch, 15 Juli 1889).

De plegers van pogroms vonden dikwijls plaats onder aanmoediging van de overheid en de politie. Ze verkrachtten en vermoordden hun Joodse slachtoffers en plunderden hun bezit. Een van de pogroms begon op 19 april 1903 op paasochtend. Dit werd later bekend als de [Kishinev-pogrom](#) de toenmalige hoofdstad van het gouvernement Bessarabië, onderdeel van het Russische rijk. Tegenwoordig de hoofdstad van Moldavië. Maar liefst vijftigduizend Joden werden in het nauw gedreven. In de eerste golf van geweld werden 49 Joden gedood, [grote aantallen Joodse vrouwen verkracht](#) en 1.500 huizen van hen aangevallen.

Chaim Nachman Bialik, een van de grootste Hebreeuwse schrijvers in zijn generatie, werd erop uit gestuurd om overlevenden te interviewen en verslag te doen. Maar wat hij aantrof schokte hem tot op het bot. 'De tong van een tweejarige jongen was weggesneden, maar hijzelf leefde nog. Een andere jongen, die aan een oog blind was, smeekte om in leven te mogen blijven.

Hij bood de leider van de Kozakken zestig roebel aan. De man greep het geld uit zijn handen en doorboorde daarna zijn goede oog met de woorden: "jij zult nooit meer naar een christen kind kijken.' Het lukte Bialik niet om verder verslag te doen van wat hij zag en hoorde. In plaats daarvan schreef hij een gedicht 'In de stad van de dood'. In dit gedicht beschreef hij hoe Kozakken Joods moeders en hun dochters verkrachtten, terwijl hun mannen en vaders zich uit angst verstopten.

Tijdens de burgeroorlog die volgde op de Bolsjewistische Revolutie van 1917, hielden Oekraïense nationalist, Poolse functionarissen en soldaten van het Rode Leger zich allemaal bezig met pogrom-achtig geweld. Zo werden in Jalta in 1918, 900 Joden door antisemieten in zee verdrinken. In Sebastopol werden alle Joodse

Figure 40. Five of the 49 victims of the Kishinev Pogroms in 1903. From a memorial album, J.N.U.L., Jerusalem.

leiders vermoord. In 1919 kwamen bij een serie pogroms tienduizenden Russische Joden om het leven. Het zwaartepunt van de gewelddadigheden lag in de Oekraïne, waar maar liefst 685 pogroms plaatsvonden. De Sovjets besloten het politiek invloedrijke Russische zionisme te vernietigen. Bovendien werden alle religieuze Joodse instellingen in de Sovjet-Unie opgeheven en hun bezittingen in beslag genomen. In 1920 vonden er in de Oekraïne opnieuw 142 pogroms plaats waarbij duizenden doden vielen.

Tussen (1881-1903) bereikten 70.000 kinderen van Israël het aloude thuisland, maar slechts de helft wist de moeilijke omstandigheden het hoofd te bieden en besloot te blijven. De meesten vestigden zich in de steden Jaffa en Haifa en in de nieuwe

woonwijken van Jeruzalem.

Onder de immigranten bevond zich ook Eliëzer Ben-Jehoeda, die het Hebreeuws moderniseerde, zodat het de omgangstaal van Israël werd. Het Ottomaanse gezag, bevreesd als het was voor een te grote invloed van immigranten uit minder welgezinde landen als Rusland en Roemenië, maakte het de nieuwkomers niet gemakkelijk om zich permanent te vestigen en land in bezit te krijgen. Daarnaast kochten ze grond die ongeschikt was voor de landbouw, en voedselgebrek, armoede en malaria maakten hun leven bijna onmogelijk. Na de pogroms van 1903 en 1905 kwam er opnieuw een stroom immigranten uit Rusland op gang.

Pogroms in Rusland

In 1903 bood Joseph Chamberlain, toenmalig Brits minister van Koloniën, het territorium van Oeganda aan Theodor Herzl aan als een tijdelijke oplossing om er de vervolgde Joden uit Europa te vestigen en te voorzien in een autonome Joodse staat. In werkelijkheid bood hij echter een Britse provincie in Kenia aan met de naam Ukamba; de namen werden verward. Onder druk van het toenemende antisemitisme in Europa, en de Turkse weigering om Joden toe te staan zich in El Arish te vestigen, presenteerde Herzl het Oegandaplan bij de openingszitting van het vijfde Zionistische congres in

1903. Herzl benadrukte dat 'Oeganda niet Zion is'. Ondanks dat er een meerderheid (292:177) voor het plan was, dreigde het voorstel een crisis binnen de Zionistische beweging te veroorzaken. Logisch natuurlijk want een deel van de Joden verlangde terugkeer naar Eretz Jisraël (het land Israël). Op het zevende Zionistische Congres in 1905 werd het Oegandaplan definitief verworpen.

Op 2 november 1917 werd namens de Engelse regering door Lord Balfour, de toenmalige minister van buitenlandse zaken, de [Balfour-declaratie](#) afgelegd ten gunste van de zionisten (Chim Weizmann, Sokolov, e.a.) naar aanleiding van hun verzoek in het aloude Bijbelse land, een autonome Joodse staat op te richten. Op 9 december 1917, de eerste dag van het Chanoekefeest, veroverden Britse militaire eenheden onder leiding van generaal Edmund Allenby Jeruzalem op het door de Duitse generaal Erich von Falkenhayn aangevoerde Turkse leger in het Heilige Land. De ceremoniële intocht van Allenby, twee dagen later te voet door de Jaffapoort, markeert het eind van de precies vierhonderd jaar durende Turks-Ottomaanse overheersing van het Heilige Land. Al zou het nog tot september 1918 duren voordat ook de laatste Turkse troepen in het noorden ervan waren verslagen. De Britse verovering markeert ook de eerste terugkeer van Europese legers sinds de kruisvaarders in 1244 uit het Heilige Land waren verdreven.

In 1919 sloot Faisal, de emir van Saoedi-Arabië [een akkoord](#) met de Joodse leider Weizman waarin de historische connectie van het Joodse volk met het land door de emir werd erkend en steun toegezegd.

Naar aanleiding van de Balfour declaratie, vond van 19 tot 26 april 1920 de San Remo conferentie plaats waarin Israël's recht op het land in een aantal bindende documenten is vastgelegd. Daarna erkende tijdens een

bijeenkomst op 24 juli 1922 de toenmalige Volkenbond op hun beurt [de rechtmatigheid van de in de Balfour-declaratie](#) uitgedrukte beginselen en de afspraken zoals San Remo waren overeengekomen. [Klik hier voor uitvoerige informatie over deze verdragen.](#)

Lord Balfour bij de opening van de [Hebreeuwse Universiteit](#). Achter hem zitten Chaim Weizmann en Rabbijn Avraham Kook.

Deze verdragen zijn nooit herroepen en nog steeds volledig geldig. De Volkerenbond bestaat weliswaar niet meer, maar Artikel 80 van het handvest van de Verenigde Naties bleven de toen bestaande mandaten van de [Volkerenbond rechtsgeldig](#). Dit recht van het Joodse volk op een staat in wat nu Israël, Jordanië, de Golan hoogvlakte en de omstreden gebieden zijn, is dus internationaal vastgelegd lang voor de Tweede Wereldoorlog. Dit overigens met instemming van de Arabische landen, die kregen hun eigen landen uit de resten van het Ottomaanse Rijk.

Na de resoluties van San Remo en de Volkerenbond kregen de Britten kregen de opdracht om „zich alle moeite te getroosten de Joodse immigratie te stimuleren, om het land te bevolken en om het Joodse Nationale Thuis (Eretz Israël) te garanderen.” Maar volledig in strijd met de gemaakte afspraken begonnen de Britten de oude vloek van keizer Hadrianus te herintroduceren door het land Israël weer Palestina te noemen. Tot op de dag van vandaag geldt dat het woord Palestina door de wereldleiders wordt gebruikt om de Joodse staat te vernietigen.

De nieuwe situatie veroorzaakte een immigratiegolf van meest hoog opgeleide Joden. Het door God aan Abraham beloofde grondgebied en het Joodse volk lag er voor een belangrijk deel nog verlaten bij maar de Joodse kolonisatie bracht daar spoedig verandering in. De zichtbare economische ontwikkeling en welvaart die de komst van de Joden naar het Beloofde Land in die streken had gebracht, zorgde op haar beurt voor een Arabische immigratie uit de omringende landen. Ze staken zonder registratie de grens van het Engelse mandaatgebied over. Gegevens uit die tijd, tonen aan dat zo'n tachtigduizend Arabieren, weliswaar op illegale wijze, maar met toestemming van de Britten het land binnenkwamen.

Een volkstelling uit 1931 wees uit dat ze [als gastarbeiders](#) het Heilige Land binnenstroomden uit landen als Albanië, Algerije, Australië, Midden-Amerika, Cyprus, Egypte, Frankrijk, Griekenland, India, Irak, Marokka, Iran, Zuid-Amerika, Spanje, Syrië, Transjordanië, Tripoli, Tunis, Turkije, Engeland, Noord-Amerika, Rusland en Jemen.

Het [Britse Mandaatgebied Palestina](#) werd bewoond door Joden, Arabieren, Druzen, Bedoeïenen enz. die zonder uitzondering allemaal Palestijnen werden genoemd. De Arabieren in dit gebied, noemden zichzelf 'Zuid-Syriërs'. Het woord 'Palestina' werd door hen als een 'Joodse uitvinding' aangemerkt. De huidige Jeruzalem Post werd van 1932 tot 1948 de 'Palestine Post' genoemd. Deze krant is op 1 december 1932 opgericht door de zionistische Oekraïense journalist [Gershon Agron](#) (1894-1959), die in 1899 naar Amerika was geëmigreerd en in 1924 naar Ereth Israel.

Dankzij de nieuwe mogelijkheden nam het levenspeil van de Arabieren enorm toe. [Daardoor bleven Arabische immigranten toestromen](#). Tussen 1917 en 1948 verdubbelt de Arabische bevolking er. Dankzij de industrialisatie en de vele Britse en Joodse investeringen, stijgt de welvaart. In Jaffa hebben zich in die tijd Arabieren uit niet minder dan 15 Arabische landen gevestigd. Zij profiteerden op deze manier mee van de veranderingen door werk te vinden bij Joodse boeren en ondernemers en zagen zodoende hun levensstandaard drastisch

verbeteren. Omdat geëmigreerde Joodse artsen alle mensen gelijk behandelden, verbeterde ook de gezondheidszorg voor de Arabieren. Het sterftecijfer van de moslimpopulatie liep sterk terug en de levensverwachting steeg van 37,5 jaar in 1926-27 tot 50 jaar in 1942-44.

De publieke aankondiging van Adolf Hitler in 1922 dat als hij eenmaal de macht krijgt "de uitroeiing van de Joden mijn eerste en belangrijkste taak zal zijn" werd in de jaren daarna volledig door de Britten genegeerd, ook toen Hitler in 1933 zijn woord bij de daad voegde door een ongekende terreurcampagne tegen de Joden te starten. (* bron: tijdschrift Wim Kortenoeven uit themanummer van Israël Aktueel september 1999).

De Engelse politiek werd door imperiale motieven geleid. Vooral in verband met de rijke oliebronnen van het Midden-Oosten wilden de Engelsen de Arabieren te vriend houden. Daarom hebben zij reeds de toegestane Joodse immigratie getraineed en beperkt, volkomen ongevoelig voor de wreedheid die zij daarmee tegen een toch al zo afschuwelijk gemarteld volk begingen. Toch arriveerden er tussen 1929 en 1939, met het opkomende nazisme in Duitsland, nog 250.000 immigranten uit Oost-Europa en Duitsland. Het merendeel van hen arriveerde tussen 1933 en 1936. Hierna sloten de Britten Israël steeds meer af voor Joodse immigranten, dit in volstrekte tegenstelling tot de resolutie van de Volkerenbond waarin juist de Britten de immigratie naar het nieuwe Joodse tehuis, dienden te activeren. Ondanks de Britse restricties kwamen er toch nog ongeveer 110.000 Joden via de [Alija Bet](#) aan in het aloude thuisland. De 'Alija Bet' was de naam voor de immigratie tussen 1933 en 1948

Joodse immigranten uit Rusland

Dit leidde uiteindelijk steeds vaker tot Arabische moordpartijen op Joden. Klik [hier](#) voor de massamoord op de Joodse inwoners in Hebron in 1929. In 1936 vond er een Arabische pogrom plaats waarbij 510 Joden werden vermoord. Deze moordpartij werd georganiseerd door de [Groot-Moefti van Jeruzalem Hai Amin al Hoesseini](#), met financiële steun van de nazi's.

Intussen was Hitler in Duitsland begonnen met de opbouw van een schrikbewind zoals de wereld nog nooit had aanschouwd. In 1935 voert Duitsland de Neurenberger Wetten in, waarmee Joden officieel tweederangs burgers worden, hen o.a. de toegang kan worden ontzegd tot openbare faciliteiten en ze uit overheidsfuncties worden ontslagen. Ook stemrecht wordt Joden ontnomen en seksuele relaties en huwelijken tussen Joden en 'Ariërs' worden verboden. De wereld, de kerken, alles en iedereen keek toe hoe Hitler met ongeëvenaarde en primitieve wreedheid de Joden begon te vervolgen. Geheel door duistere machten geleid, begon Hitler aan de Tweede Wereldoorlog en aan de moord op zes miljoen joden. Een gebeurtenis waaraan ook vele andere landen en personen hun handen vuil hebben gemaakt. De uitroeiing van de joden werd niet door Hitler uitgevonden, maar was reeds lang voor zijn aantreden in kannen en kruiken. Alleen moesten de organisaties nog een dwaas hebben die zich garant zou stellen om hun verantwoordelijkheid op zich te nemen en de schuld.

De firma Hollerith, die de sorteermachines om alle Joden snel te kunnen uitfilteren, van ponskaarten voorzag, verspreidde een affiche die niets aan de verbeelding overlaat. In zijn boek "[IBM en de Holocaust](#)" toont Edwin Black op Blz.137 een foto van die affiche. Een ponskaart met daarin een verbrandingsfabriek met rokende schoorsteen onder toezicht van het "alziend oog" zoals ook op het Amerikaanse 1 dollar voorkomt. Van wat er werkelijk bekookstofd wordt in de wereld van de "Elite" en hun lakeien, heeft de geschiedenis nog maar weinig losgelaten. Churchill en Roosevelt lieten 6 miljoen Joden omkomen.

Op 9-10 november 1938 vond de Kristallnacht plaats waarbij 91 Joden werden vermoord en vele honderden gewond. 26.000 werden naar concentratiekampen gedeporteerd. De Kristallnacht markeert in feite het begin van de Holocaust. Meer dan 7500 Joodse bedrijven werden verwoest en 267 synagoges in brand gestoken. Talrijke Joodse begraafplaatsen worden geschonden. Het nazi-bewind noemde deze pogrom een spontane uitbarsting van ongenoegen van het Duitse volk tegen de Joden. De Joodse gemeenschap werd voor de schade verantwoordelijk gesteld en kreeg zelfs een boete opgelegd van ruim een miljard rijksmark.

In mei 1939 vertrok het schip 'St. Louis' uit Hamburg met 906 Joden aan boord met een geldig visum voor Cuba. De vluchtelingen kregen echter geen toestemming in Cuba aan land te gaan waarna het schip koers zette naar de Verenigde Staten. De Amerikaanse onderminister van Buitenlandse zaken weigerde eveneens de vluchtelingen op te nemen waarop het schip naar Europa terugkeerde. Uiteindelijk nam Groot-Brittannië 287 vluchtelingen op, Frankrijk 224, België 214 en Nederland 181. De Joden die in Frankrijk, België en Nederland werden opgenomen stierven praktisch allemaal in Hitlers concentratiekampen. Joden die Duitsland en andere

Europese landen wisten teontvluchten werden door de Britse marina tegengehouden of gedetineerd. De Britse regering informeerde de nazi's zelfs over de manier waarop de Joden Duitsland wisten te ontvluchten.

Toen de eerste vernietigingskampen werden gebouwd waren niet alleen de Engelsen daarvan op de hoogte maar ook vele anderen. Men had met een aantal bombardementen zo een eind aan de bouw van bijvoorbeeld Auschwitz kunnen maken, maar men deed niets. Er komen steeds meer bewijzen dat met name de Verenigde Staten Hitler gedurende lange tijd geen stobreed in de weg legde om zijn genocidenplannen op de Joden uit te voeren. [L'Osservatore Romano](#), de officiële krant van het Vaticaan, heeft de VS en Groot-Brittannië beschuldigd van het doelbewust toelaten van Hitler's Holocaust op 6 miljoen Joden. Volgens het Vaticaan hadden de Geallieerde inlichtingendiensten gedetailleerde kennis van de uitroeiingsplannen van de nazi's, maar kozen ze er willens en wetens voor om niets te doen. In de krant wordt gezegd dat de toenmalige autoriteiten in Washington en Londen alle aanwijzingen voor Hitler's genocideplannen negeerden, bagatelliseerden en zelfs achterhielden. Eén van de duidelijkste bewijzen hiervan is het feit dat tijdens de gehele Tweede Wereldoorlog noch de Amerikanen, noch de Britten bombardementen uitvoerden op de concentratiekampen en ook niet op de spoorlijnen en stations die dienst deden als aanvoerlijnen naar de vernietigingskampen. De machtselite in Amerika heeft eveneens Hitlers oorlogsmachine helpen financieren. Uit dank voor zijn steun aan Hitler kreeg de Amerikaanse industrieel Henry Ford het *Grootkruis van de Duitse Adelaar*. In zijn autofabriek liet Ford jarenlang antisemitische propaganda distribueren.

Op het internet staan vijf miljoen luchtfoto's die tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn gemaakt. Destijds hebben de geallieerden ze gebruikt om strategieën te bepalen. De foto's, gemaakt door RAF-piloten, laten gebeurtenissen zien als D-Day, het tot zinken brengen van de Duitse Bismarck en de jodenvervolgung. Er staan foto's bij uit 1944 toen de vernietigingskampen op volle toeren draaiden waaronder die van Auschwitz.

Auschwitz was geen concentratiekamp in de eigenlijke zin van het woord, maar een uitroeiingskamp, een doodsfabriek. De Joden werden daar uitgeroeid als lastige insecten, vernietigd met het [Zyklon B](#) van de Duitse Maatschappij ter bestrijding van Ongedierte. Het is een van de onbegrijpelijkste mysteries van de Tweede Wereldoorlog waarom de spoorlijnen, de gaskamers en het hele vernietigingskamp Auschwitz-Birkenau nimmer is gebombardeerd. Toch wisten de geallieerden exact waar de kampen zich bevonden, hoe groot ze waren en waar de gaskamers stonden. Terwijl christenen in de omgeving van de vernietigingskampen naar de kerk gingen, werden op korte afstand grote aantallen joden vermoord waaronder ouden van dagen, kinderen, baby's en zwangere vrouwen,

allen werden als beesten de gaskamers in gedreven. Wat een onvoorstelbare wreedheden is dit joodse volk aangedaan.

Toen de Amerikaanse opperbevelhebber van de geallieerde strijdkrachten, generaal Dwight Eisenhower, de slachtoffers van de dodenkampen zag, gaf hij opdracht om zoveel mogelijk foto's te maken. Ook gaf hij het bevel om de Duitsers uit de omliggende dorpen in de kampen te brengen, waar hun werd opgedragen de doden te begraven. Eisenhower verklaarde hierbij: „*leg alles nu vast -maak films - zorg dat er getuigen zijn -want ergens in de geschiedenis zal er iemand opstaan en zeggen dat dit nooit is gebeurd.*” Eisenhower heeft helaas gelijk gekregen want steeds vaker duiken er figuren op die beweren dat de Holocaust niets anders dan een verzinsel is, en dat niet alleen in de islamitische wereld. In Engeland is inmiddels de geschiedenis van de Holocaust uit de [schoolboeken verwijderd](#), omdat dit onderwerp beledigend zou zijn voor het gedeelte van de moslim bevolking dat ontkent dat deze weezinwekkende moordpartij ooit heeft plaatsgevonden.

Dwight Eisenhower

De Katholieke priester Patrick Desbois, die al sinds 2004 systematisch onderzoek doet naar de Holocaust (*Shoah*), zegt bewijs te hebben verzameld dat er naar alle waarschijnlijkheid veel meer dan de geschatte [6 miljoen Joodse slachtoffers](#) tijdens de Tweede Wereldoorlog door de Nazi's zijn vermoord. Zo ontdekte en documenteerde hij in Oost Europa 700 onontdekte massagraven, waar minstens 1,5 miljoen [Oekraïense Joden](#) zijn begraven die werden vermoord door de *Einsatzgruppen*, de Duitse mobiele moordeenheden. Desbois begon zijn onderzoek bijna 60 jaar na de Holocaust, omdat hij volgens eigen zeggen diep getroffen was door wat zijn grootvader in de oorlog had meegemaakt toen deze onder vreselijke omstandigheden was opgesloten in het concentratiekamp Rawa-Ruska in de voormalige Sovjet Unie. 'Hij zei altijd dat het buiten het kamp nóg erger was. Ik vroeg me dan af wat er dan nog erger kon zijn dan dát.'

In 2004 richtte Desbois de organisatie *Yahad-In Unum* op -wat 'samen' betekent in zowel het Hebreeuws als Latijns- met als doel het verzamelen van zoveel mogelijk forensisch bewijs van de Holocaust. Naar aanleiding van wat hij ontdekte publiceerde Desbois in november 2009 het boek [The Holocaust by Bullets](#) (De Holocaust door kogels). Daarin schrijft hij onder andere over een bezoek aan een Oost Europees dorp, waar 100 oude boeren hem meenamen naar een Joods massagraf, en hem vertelden dat de Duitsers deze Joden het land in hadden gestuurd om 'uit te rusten', maar daar doelbewust explosieven hadden verborgen om hen te vermoorden. Andere Joden werden door de Duitsers -die ondertussen naar 'live' accordeon muziek luisterden- verplicht het massagraf te graven, waarna ze met één kogel werden gefusilleerd. Degenen die niet meteen dood waren, werden levend bij de doden begraven. Volgens de inwoners van het dorpje had de aarde nog drie dagen lang bewogen, omdat overlevenden hadden geprobeerd zich uit de grond te worstelen. 'Het kostte me een tijdje om dat te verwerken,' aldus Desbois.

Desbois gaat bij zijn onderzoek uiterst nauwkeurig te werk. Zo gebruikt hij oude kaarten uit Duitse en Sovjet archieven, en wil hij dat de nog levende ooggetuigen precies aangeven waar de Duitsers precies stonden, welke straten ze afsloten, of ze honden bij zich hadden, etcetera. „*We maken er echt een ballistisch onderzoek van, omdat de Duitsers niet bang waren om bewijzen achter te laten.*” Hij noemt als voorbeeld een dorp waar hij op één enkele locatie 50 patronen vond, wat betekent dat de schutter bij het doodschietsen van de Joden op dezelfde plek was blijven staan. Terwijl de Holocaust in het Westen, waar de Joden voor een groot deel door verbranding om het leven kwamen (na eerst verdoofd te zijn door het beruchte gas Zyklon B), zoveel mogelijk verborgen werd gehouden, werd de massamoord op de Joden in het Oosten publiekelijk uitgevoerd. „*Iedereen die een pistool had kon uitgenodigd worden om deel te nemen aan een moordeenheid*”, verklaarde Desbois, wiens primaire doel het tevens is om de ontdekte massagraven te beschermen tegen plunderingen.

Onder invloed van op valse en verdraaide feiten berustende Islamo-fascistische en anti-Zionistische propaganda wordt de Holocaust, door historici algemeen beschouwd als één van de best gedocumenteerde gebeurtenissen uit de geschiedenis, vanwege anti-Israël sentimenten met name in de Arabische wereld maar ook in Europa steeds vaker in twijfel getrokken of zelfs ontkent

De Einsatzgruppen

(foto) vermoordden alleen al in de Oekraïne zo'n 1,5 miljoen Joden.

BBC reporter Patrick Gordon Walker meldde op 20 april 1945 bij de bevrijding van het concentratiekamp Bergen Belsen dat een groep Joodse overlevenden spontaan [het Hatikva](#) begonnen te zingen. Hatikva, wat in het Hebreeuws (התקווה) 'de hoop' betekent, is het officiële volkslied van Israël. Hatikva gaat over de hoop van het Joodse volk terug te keren naar het land van zijn voorvaders vanuit de diaspora.

Ze brandmerken de Israëlische dorpen in Samaria en Judea als illegaal

De Verenigde Naties, media, wereldleiders en woordvoerders van allerlei pro-PLO organisaties brandmerken de Israëlische nederzettingen als illegaal maar ze zijn niet alleen volledig in overeenstemming met de San Remo resolutie en het mandaat van de Volkerenbond, maar ook met de [Vierde Conventie van Genève](#) (van 12 augustus 1949) en het internationale recht. Zelfs een oppervlakkig onderzoek van deze Conventie maakt duidelijk dat het bestaan en de oprichting van de nederzettingen in Samaria en Judea juridisch volkomen legaal is. Alle plaatsnamen hebben een Joodse, Griekse of Romeinse oorsprong. Dat is overigens nog steeds zo, met als enige uitzondering het huidige Ramallah de zetel van de fake-Palestijnen (aka de Palestijnse Autoriteit). Het Israëlische nederzettingenbeleid is niet een inbreuk op de diverse resoluties. Wat ook wettelijk is is dat Israël de nodige maatregelen mag treffen om de veiligheid van haar onderdanen te handhaven. Dat er Joden wonen in Hebron, Gush Etzion en de Joodse wijk in het oostelijk deel van Jeruzalem is eveneens juridisch conform het internationale recht. Geen enkele resolutie verbiedt Israël te bouwen in de 'betwiste gebieden'. [BIG LIES: Demolishing The Myths of the Propaganda War Against Israel](#)

In 1947 stelde een commissie een [nieuwe verdeling van het aan Israël toegezegde land voor](#) en dat werd aangenomen door de Algemene Vergadering van de VN. Het stuitte op verzet van Arabische zijde omdat zij vonden dat ze niet beloofd werden naar hun meerderheid aan inwoners. De Joden hadden echter geen kans gehad tot de meerderheid uit te groeien omdat Arabieren van alle kanten vrij het land binnen konden komen terwijl Joden mondjesmaat werden toegelaten.

VN-Resolutie 181 wordt dikwijls uitgelegd als het ontstaan van Israël, maar daar heeft het niets mee van doen. Groot-Brittannië was een koloniale macht in de regio en was tegen de onafhankelijkheid van Israël en stemde tegen Resolutie 181. De meerderheid van stemmen in Resolutie 181 kwamen van niet-Europese landen, voornamelijk Latijns Amerika en Oost Europa, zoals Bolivia, Brazilië, Panama, Perus en Polen, Oekraïne en de Sovjet Unie. 7 Europese landen stemden voor, waarvan de meeste Noord-Europese landen zoals Zweden en Denemarken, landen die weinig met de Holocaust van doen hebben gehad.

Post-Holocaust schuldgevoel was niet de reden dat Resolution 181 werd aangenomen. Minder dan eenderde van de vóór stemmers kwamen uit landen waar de Holocaust een rol heeft gespeeld. Linkse activisten beweren dat Resolution 181 een racistische actie was, maar de helft van de vóór stemmers waren geen-witte landen en niet-Europees. Israël is niet ontstaan naar aanleiding van VN Resolutie 181. Zij die deze mythe demonstreren negeren de ware geschiedenis en wat de Bijbelse profeten hebben voorgezegd over Israëls terugkeer naar het aloude thuisland. Zij die wat anders beweren zijn niets anders dan bedriegers.

In resolutie 181 wordt Israël maar liefst dertig keer als 'de Joodse staat' benoemd en is er geen sprake van een [Palestijnse staat](#), logisch trouwens omdat er toen nog geen door de wereld gecreëerd Palestijns volk bestond. „Vandaag roept de hele internationale anti-Israël kliek volkomen onterecht dat de Joodse staat, Palestijns

gebied bezet houdt.” Toen de Ottomaanse heerschappij op 9 december 1917 eindigde, was er geen Palestijnse nationale identiteit of politieke grenzen. Dat werd later allemaal verzonnen. Arabieren zeggen het zelf, maar het Westen luistert niet.

Een van de allergrootste leugens van onze tijd is het idee dat de terreur die door de “Bende van Ramallah” en de Hamas-doodscultuur in Gaza tegen Israël wordt gevoerd een nationale strijd is van inheemse volkeren voor onafhankelijkheid. Ongeacht deze propagandastunt blijven de ‘Palestijnse’ terreurbendes miljarden dollars aan internationale hulp ontvangen om hun genocidale plannen uit te kunnen voeren.

De Palestijnse propagandamachine komt weg met het [publiceren](#) van fantasierijke leugens, zoals deze op de toeristenwebsite van de

Palestijnse Autoriteit: *“Met een geschiedenis die meer dan een miljoen jaren omvat, heeft Palestina een belangrijke rol gespeeld in de menselijke beschaving. De smeltkroes van prehistorische culturen, alwaar in deze gevestigde samenleving, het alfabet, religie en literatuur zich ontwikkelden, zou een ontmoetingsplaats worden voor verschillende culturen en ideeën die de wereld vormden zoals we die vandaag kennen.”* De internationale gemeenschap keurt deze leugens niet alleen goed, ze betaalt er ook graag voor.

De volkomen illegale beslissing van de Verenigde Naties, leverde de Arabieren in totaal (inclusief Jordanië dus) maar liefst 82.7 procent land op dat aanvankelijk door de Volkerenbond aan de Joodse staat was toegewezen, en hielden de Joden daar maar 17.3 procent van over wat ook nog eens voor 65 procent bestond uit woestijn. Volgens [artikel 80 is de VN gehouden](#) aan documenten die indertijd nog door de Volkerenbond zijn aangenomen. De [San Remo resolutie](#) en het [Het mandaat van 1922](#) van de Volkerenbond, geven Israël het recht om op de historische grond een nationaal vaderland voor het Joodse volk op te richten, inclusief Samaria, Judea en Jeruzalem.

De Arabieren wezen de voorstellen echter onvoorwaardelijk van de hand en waarschuwden dat er rekening gehouden moest worden met fel verzet van hun kant tegen dit verdelingsplan. Direct na het aannemen van de VN resolutie in november 1947 nam het aantal [Arabische aanslagen op Joden sterk toe](#). Op 16 februari 1948 rapporteert de ‘Commissie voor Palestina’ aan de Veiligheidsraad: *“Krachtige Arabische groepen, zowel binnen als buiten Palestina, gaan in tegen de resolutie van de Algemene Vergadering en proberen welbewust met geweld de voorgestelde oplossing te blokkeren.”* De Joden weigeren zich te laten provoceren en beperken zich tot zelfverdediging. Eind maart 1948 verbaasd zelfs de Arabische bevelhebber Safwat zich er over dat: *“de Joden hebben geen Arabisch dorp aangevallen, tenzij zij zelf daarvandaan werden aangevallen.”*

Hoezeer de Britten tegen de Joodse aanwezigheid waren mag blijken uit een gebeurtenis op 22 februari 1948 waarbij Britse militairen een simultane aanslag pleegden met drie autobommen in de Ben Jehoedastraat in het voornamelijk door Joden bewoonde westelijke stadsdeel van Jeruzalem. Daarbij vielen 54 doden en honderden gewonden.

Op 13 mei 1948 verlieten de Britten overhaast hun mandaatgebied in de hoop dat de Arabieren daarna snel met de Joden zouden afrekenen. Op de vrijdagavond van 14 mei, net voor het begin van de sabbat, riep [David Ben Goerion de staat Israël uit](#). Het was 5 Iar 5708 op de Hebreeuwse kalender, en dat is de datum die de Israëli’s vieren als *Jom Ha’atma’oet* –Onafhankelijkheidsdag. De zevenendertig vertegenwoordigers van de Volksraad ondertekenden de Onafhankelijkheidsverklaring (*Megilat Ha’atma’oet*) en gaven het land zijn Bijbelse naam: Israël. Er ging een golf van geestdrift en ontroering door de harten van het Joodse volk bij het bekend worden van de proclamatie.

Onafhankelijkheidsverklaring David Ben Goerion 14 mei 1948

Na bijna 2000 lange jaren van wachten, van lijden, van vernedering en van onuitsprekelijke wanhoop had Gods volk eindelijk het eigen vaderland terug. De stichting van de staat kwam niet voort uit het idee gewoon maar een staat toe te voegen aan de al bestaande lijst van landen. Het ging om mensen met een duidelijke identiteit die al 2000 jaar zonder land over de wereld zwierven.

In de officiële proclamatie van de onafhankelijkheidsverklaring werd echter geen melding gemaakt van “God” - enkel een vage verwijzing naar de “Rots van Israël”. Velen van hen die de staat stichtten waren juist “seculiere

Joden” en sterk tegen elke verwijzing naar God. Onder hen Israëls meest gerespecteerde leiders en oorlogshelden sinds 1948 waaronder David ben Gurion zelf. Ook vandaag noemen een groot aantal inwoners van het huidige Israël zich “seculier”. Dat neemt niet weg dat het herstel van Israël in 1948 een van de meest verbluffende gebeurtenissen in de geschiedenis is en alles te maken heeft met Gods plan.

Jesaja 66: 8 “Wie heeft zo iets gehoord, wie heeft iets dergelijks gezien? Wordt een land op één dag voortgebracht of een volk

op eenmaal geboren? Maar Sion heeft nauwelijks barensweeën gekregen, of zij baarde haar kinderen.”

Diverse Bijbelteksten maken duidelijk dat God wanneer Israël zich van Hem zou afkeren en rebelleren tegen Zijn wet, ze dan verstrooid zou worden naar de einden der aarde en verdrukt zou worden. Daarnaast maken talrijke Bijbelteksten duidelijk dat ze ooit naar het aloude thuisland zouden terugkeren. [Zie ook deze prachtige video.](#)

Psalm 69:36, 105:8 “Want God zal Sion verlossen en de steden van Juda bouwen, opdat zij daar wonen en het bezitten. Hij gedenkt voor eeuwig aan zijn verbond, het woord, dat Hij gebod aan duizend geslachten, dat Hij met Abraham sloot.....”

Ook de profeten spraken van een tijd van wederoprichting aller dingen. Een tijd dat God zich opnieuw over Zijn volk zou ontfermen. Bijbelgetrouwe mensen hebben altijd geloofd dat deze gebeurtenis ooit nog eens zou plaatsvinden. Zij waren dan ook niet echt verrast toen dit wonder zich voltrok. Het was immers God Zelf die de oude profeten de woorden in de mond had gelegd over het herstel van Israël en de terugkeer van het volk uit de natiën?

Ezechiël 36:24 “Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeen vergaderen uit alle landen, Ik zal u brengen naar uw eigen land; Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaderen gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn.”

Jesaja 43:6 “Ik zeg tot het Noorden: Geef, en tot het Zuiden: Houd niet terug, breng Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het einde der aarde.”

Hosea 14:5-6-7 “Ik zal hun afkerigheid genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben, want Mijn toorn keert zich van hen af. Ik zal zijn als de dauw voor Israël, hij zal bloeien als een lelie..... Zijn loten zullen uitlopen; zijn pracht zal zijn als die van een olijfboom en zijn geur als die van de Libanon.”

...hij zal bloeien als een roos. Omgeving van het meer van Galilea.

Jesaja 61:4 “Zij zullen de overoude puinhopen herbouwen, het verwoeste uit vroeger tijd doen herrijzen en de steden vernieuwen, die in puin liggen, die verwoest hebben gelegen van geslacht tot geslacht.”

Ezechiël 16:60 “Toch zal Ik denken aan Mijn verbond met u in de dagen van uw jeugd. Ik zal met u een eeuwig verbond maken.”

Niet alleen de stad van de grote Koning, ook andere steden bloeien weer.

Het gaat in eerste instantie om een fysiek herstel en pas later om een geestelijk herstel.

Ezechiël maakt duidelijk dat Israël 'het verbond uit de dagen van Israëls jeugd' geminacht heeft en zelfs verbroken. Maar God heeft dat niet gedaan. God heeft nog steeds een bijzondere aandacht voor het volk Israël en noemt het zijn erfdeel dat bij Hem op de berg Sion en in Jeruzalem voor eeuwig zal wonen, de schoonste van al zijn woningen. Er staat dat Hij het zal gedenken en er een eeuwig verbond aan zal toevoegen. Het oude Israël is dus niet terzijde geschoven. Israël zal het aloude Bijbelse land voor altijd bewonen en uiteindelijk een zegen voor de wereld worden. Ezechiël zegt dat God verzoening zal doen voor alles wat zij gedaan hebben. Ook de profeet Jeremia vertelt over de vergeving van alle zonden. Maar voor de volken die Israël geslagen hebben, zal het minder goed aflopen. Zij zullen gestraft worden. God zal het bloed van zijn kinderen wreken.

Deuteronomium 32:43 "Jubelt, gij natiën om zijn volk, want Hij wreekt het bloed van zijn knechten en verzoent zijn land, zijn volk."

Het verhaal doet de ronde dat Israël is gecreeërd omdat Europa zich schuldig voelde over de Holocaust. Dit is zover bezijden de waarheid dat zelfs anti-Israëlische historici dit niet durven beamen. Israel is niet echt ontstaan in 1947. In 1947 was Israël al een functionerend land met een eigen taal, cultuur, landbouw, universiteiten, kranten en een eigen leger dat in staat was het land te verdedigen tegen de aanvallen van de omringende Arabische landen. Het enige dat gebeurde na de Holocaust was een stemming in de Verenigde Naties dat echter nooit door de Arabische wereld is geaccepteerd omdat men er voor koos de Joodse staat te vernietigen. Israël riep zelf haar onafhankelijkheid uit en vocht voor haar voortbestaan zonder hulp van dezelfde VN.

De Arabieren doen een poging Israël te vernietigen.

Het [verzet waar de Arabieren](#) mee bedreigd hadden, [begon een dag nadat Ben Goerion de staat Israël had uitgeroepen](#).

De oprichting van de staat Israel moet met geweld voorkomen worden. (Krantenartikel uit de London Times, 8 mei 1948.)

De nauwelijks 650.000 Joodse overlevenden van de Holocaust en de Arabische pogroms zagen zich tegenover een overmacht geplaatst van 1 miljoen troepen uit [Egypte](#), [Syrië](#), [Transjordanië](#), [Libanon](#), en [Irak](#). Daarnaast nam het Arabische Bevrijdingsleger deel aan de gevechten, het Islamitische reddingsleger (geleid door de moefti van Jeruzalem), de Moslimbroederschap en gewapende bendes uit Saoedi-Arabië, Libië en Jemen. Het was de bedoeling om Israël van de kaart te vegen en alle Joden de zee in te drijven.

Azzam Pasja, secretaris-generaal van de Arabische Liga, beloofde trots: „Dit wordt een uitroeiingsoorlog en een slachting die groter zal zijn dan de Mongoolse slachtingen en de Kruistochten.” De moefti van Jeruzalem riep: “Ik verklaar een heilige oorlog, mijn

Moslim broeders! Vermoord de Joden! Vermoord ze allemaal!” De Arabische woordvoerder Jamal Hoesseini riep „de bodem van Palestina gedrenkt zal worden in bloed...”

Ze hadden schaamteloos met de nazi's gecollaboreerd, actief meewerkend aan 's werelds ergste genocide. De geestelijken van de Al-Azhar Universiteit in Caïro, het meest prestigieuze instituut van islamkennis, riepen op tot jihad. De Arabieren weigerden elke coëxistentie met de inferieure dhimmi's, niet islamieten, en vielen ogenblikkelijk het dwergstaatje Israël binnen, het startsein voor de eerste Israëliisch Arabische oorlog. Zelfs de VN veroordeelden deze aanval.

De Arabieren werden gewoon getraind en bewapend door de Britten en de Fransen, die de Arabische oliedollars goed konden gebruiken. Het Jordaanse leger werd geleid door Engelse officieren en de luchtmacht van Engeland, de RAF, vocht tegen de Israëli's om het Egyptische luchtruim te verdedigen. De Britten stuurden grote hoeveelheden wapens en munitie naar Egypte, Irak en Transjordanië en probeert met een blokkade te verhinderen dat de Joodse staat militair kan worden bevoorrad. De Israëli's hadden niet één tank of zelfs maar een kanon. De luchtmacht bestond uit negen verouderde vliegtuigen. 600.000 aan hun lot overgelaten Joden tegen 45 miljoen Arabieren. 18.900 soldaten namen het op tegen een overweldigende Arabische overmacht.

Israël vroeg Washington om wapens, maar die kregen ze niet. Ze vroegen om militaire begeleiding, maar dat werd tegengehouden. Noch Amerika, noch enige ander land vond het nodig de Arabische landen tot stoppen te dwingen in hun poging de Joodse staat te vernietigen terwijl dat volledig in strijd was met VN Resolutie 181. Washington stak geen vinger uit om Israël te redden integendeel, het kondigde een wapenembargo af.

Deze oorlog kostte 6373 Israëli's het leven. Winston Churchill uitte op 26 januari 1949 felle kritiek op de Britse minister van Buitenlandse Zaken Ernest Bevin, vanwege de partijdigheid in het conflict tussen Israël en de Arabieren en eiste de erkenning van de staat van Israël niet langer uit te stellen. Dit had tot gevolg dat de Britse regering op 29 januari 1949 besloot Israël te erkennen.

Na de val van Jeruzalem op 11 juni 1948 werden de Joden massaal en onder begeleiding van de Britten uit de Oude Stad gedreven. [foto: [Think Israel](#)]

De begraafplaats op de Herzl berg telt vele graven zonder namen. Dit zijn de graven van de Holocaust overlevenden die naar Israël kwamen om mee te helpen in de strijd tegen de Arabieren en het voortbestaan van de Joodse natie. Niemand had tijd om hun namen te noteren. De VN deed niets en Europa keek meewarig toe toen het Joodse volk wederom in doodsnood verkeerde. Israël kreeg wel hulp uit Jan Masaryks Tsjechoslowakije, dat Israël van wapens voorzag omdat die een tweede, definitieve slachting van de Joden zag dreigen. De Verenigde Naties rapporteerde op 16

februari 1948 dat de Arabieren alle VN-resoluties aan hun laars laptten.

Wat op een vernietiging van Israël had moeten uitdraaien werd een regelrechte catastrofe voor de Arabische legers. Ondanks hun enorme overmacht aan manschappen en wapens zagen zij zich geen kans om hun plannen uit te voeren. Dat Israël deze oorlog won was niets anders dan een mirakel. Het was de hand van God die hen had beschermd.

Jesaja 41:10-14 “vrees niet, want Ik ben met u, zie niet angstig rond, want Ik ben uw God Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke Rechterhand. Vrees niet, gij wormpje Jacob, gij volkje Israël! Ik ben het, die u help; luidt het woord des Heren, en uw Verlosser is de Heilige Israels.”

Jesaja 51:25-26 “Ik zelf zal strijden tegen uw bestrijders en Ik zelf zal uw zonen redden. En Ik zal uw verdrukkers hun eigen vlees doen eten, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden als van jonge wijn; en al het levende zal weten, dat Ik, de Here, uw Redder ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.”

Jesaja zegt in verband met het herstel van Israël ook nog eens ondubbelzinnig:

Jesaja 49:15 “Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet.”

God vergeet Zijn kinderen nooit! Het bewijs daarvoor is het bestaan van Israël.

Alleen het door Engeland getrainde en bewapende leger van koning Abdallah van Jordanië was enigszins tegen Israël opgewassen. De Jordaniërs maakten zich zelfs meester van een deel van Jeruzalem waaronder de Kotel (Klaagmuur). De gevechten duurden met enkele onderbrekingen voort tot begin 1949. Toen bereikten de Verenigde Naties een staakt-het-vuren, dat werd gevolgd door vrij vruchteloze onderhandelingen op het Griekse eiland Rhodos. Het resultaat was dat de gebieden die sinds duizenden jaren Samaria en Judea heten –volledig ten onrechte bestemd voor de Arabisch-Palestijnse staat- door Jordanië werd bezet en in 1954 werd geannexeerd terwijl Egypte de Gazastrook bezet hield.

Joodse vluchtelingen uit de Bijbelse gebieden Samaria en Judea als gevolg van de Jordaanse etnische zuiveringen in 1948.

Meer dan 40.000 Joden in Samaria en Judea en in Gaza, waarvan duizenden Joden generaties lang onder de Turks-Ottomaanse bezetter hadden gewoond, werden eveneens verdreven. Alles wat aan de Joodse bewoners herinnerde werd vernield en ontheiligd. Noch de Jordaanse heerschappij over Samaria en Judea, noch de heerschappij van Egypte over Gaza, werd ooit internationaal erkend, omwille van het eenvoudige feit dat deze twee landen gebieden bezet hielden die volgens internationale overeenkomsten, internationale besluiten en het

internationale recht, behoorden tot het Joods nationaal Tehuis. Maar dat weet bijna niemand, dat hoort bij het grote vergeten. Ongeveer 1500 Joodse bewoners van het Joodse Kwartier in de Oude Stad werden met geweld verdreven en enkele honderden werden gevangen genomen en alles wat aan hen herinnerde verwoest.

Joden worden door het Jordaanse leger verdreven uit Oost-Jeruzalem (de Zionspoort in de muur van de Oude Stad van Jeruzalem, 1948)

In de Oude Stad werden 68 synagogen, waaronder de beroemde Hurva synagoge, door de Jordaanse troepen totaal verwoest. Deze synagoge is op 15 maart 2010 voor de derde keer plechtig ingewijd. De synagoge is een exacte kopie van de synagoge in de Oude Stad die in mei 1948 door de Jordaniërs werd verwoest. Het gebouw is altijd het centrum van de Joodse gemeente geweest. De herbouw heeft drie jaar gekost. Daarbij is ruim anderhalf jaar onderzoek gedaan naar de oorspronkelijke synagoge.

Het gebouw heeft een koepel van 25 meter hoog en steekt niet alleen uit boven veel minaretten, maar is zelfs hoger dan de Al-Aqsa- en de Rotskoepel op het tempelplein. Op de vier plafonds van de binnenste koepel zijn de schilderijen te zien van het graf van Rachel, de graftombe van de aartsvaders in Hebron en de Citadel van David. De Hurva-synagoge werd in 1702 opgericht door de leerlingen van de wijze Jehuda HaChassid uit Vilna. Er bevinden zich in het gebouw resten van alle tijdperken, waaronder zelfs een mikwe (ritueel bad) uit de tijd van de eerste tempel. Verder is er een onderdaardse toegang naar de Cardo uit de tijd van de 2^e tempel. Een profetie zegt dat na de derde inwijding van deze synagoge de bouw van de derde tempel zal beginnen.

De gerestaureerde Hurva synagoge in Jeruzalem

Jordanië tekende voor de vrije toegang tot de Olijfberg in het wapenstilstandsakkoord in 1948. Maar tussen 1948 en 1967 voorkwam Jordanië dat Israëliische burgers de berg bezochten om daar hun doden te begraven. Op de Joodse begraafplaatsen werden door de Jordaniërs 38.000 graven geschonden en grafstenen stukgeslagen en gebruikt als constructiemateriaal. Al deze feiten vonden plaats onder het oog van de Verenigde Naties die het allemaal liet begaan.

Het is de laatste jaren opnieuw gewoonte [graven op de Olijfberg te vernielen](#). Vandalisme en vernielingen van graven hebben ervoor gezorgd dat er een sterke daling is in het aantal begrafenissen op de belangrijkste Joodse begraafplaats van de wereld. Israëliische auto's worden aangevallen (gestenigd), rouwstoeten durven die alleen nog maar in grote groepen naar de begraafplaats te rijden en taxichauffeurs weigeren om families naar de graven van hun overleden familieleden te vervoeren omdat ze de situatie te gevaarlijk vinden. Dit vanwege een regen van stenen en rotsblokken die op de Israëliische auto's worden gegooid vanaf beide kanten van de weg. Vele bekende en onbekende Joden zijn hier naar hun laatste rustplaats gebracht. Onder hen rabbijnen, politici, staatshoofden, geleerden en "gewone" mensen uit Israel, maar ook uit het buitenland. Voor velen was het de laatste wens om op de berg te worden begraven.

Koning Abdullah, de verwoester van Jeruzalem

Nu Israël Samaria en Judea in bezit heeft is het favoriete woord “bezetting” en spreekt men van de “westbank”. Woorden waarin de haat tegen de Joodse staat tot uitdrukking wordt gebracht. Het zijn dus de Arabische staten, die de Arabieren van hun zogenaamde ‘legitieme rechten’, die ze in 1947 van de Verenigde Naties hadden gekregen, hebben beroofd. De oorlogstoestand bracht een stroom van zo’n 350.000 (deze aantallen werden later opgedreven) Arabische vluchtelingen op gang naar de Arabische landen waar ze in [vluchtelingenkampen werden gestopt](#) om zo de haat jegens de Joodse staat zorgvuldig in stand te houden.

Door de Joden het land uitgejaagd, zo zei men, maar de Arabieren werden niet door Israël verdreven. Zeventig procent van deze Arabische vluchtelingen heeft nog nooit een Israëliische soldaat gezien. De eerste Israëliische regering onder leiding van David Ben Goerion probeerde de Arabieren zelfs tegen te houden. Er maakten 160.000 Arabieren gebruik van Israël’s aanbod om in Israël te blijven.

De andere Arabieren vertrokken omdat hun leiders via de radio en pamfletten opriepen om in de naam van Allah daarop aandrongen. Zo riep onder meer de moefiti van Jeruzalem alle Arabieren op het land zo snel mogelijk te verlaten, omdat ze het gevaar liep anders gedood te worden door de Arabische troepen en de bommen. „*Onze legers staan klaar aan de poorten en zullen alles en iedereen uitroeien om ons land vrij te krijgen*”, zo sprak moefiti Haj Mohammed Effendi Amin El Hussein. De Iraakse premier Nuri Said zei: “*We zullen het land verpletteren met onze kanonnen en alle mogelijke schuilplaatsen van de Joden vernietigen. De Arabieren moeten hun vrouwen en kinderen daarom naar veilige gebieden brengen tot na de gevechten.*” Daarnaast werd tijdens propagandistische radio uitzendingen Israël beschuldigd van wreedheden tegen de Arabische bevolking. Dat deed duizenden besluiten het land te verlaten.

Bovendien zouden burgers die geen gehoor gaven om te vertrekken worden beschouwd als overlopers. De vluchtelingen zouden volgens de Arabische leiders weer naar hun huizen kunnen terugkeren, zodra de nieuwe staat Israël was veroverd en de overgebleven Joden de zee in waren gedreven. Maar dat liep even anders. Door de nederlaag van de Arabische wereld zaten de vluchtelingen die dachten snel naar huis terug te kunnen keren, vast in de omliggende Arabische staten waar ze veelal in vluchtelingenkampen waren ondergebracht. Sindsdien worden de gevluchte Arabieren tot op de dag van vandaag door de Verenigde Naties en 1700 hulporganisaties en donorlanden, onderhouden. De Arabieren die voor de bommen van hun eigen broeders zijn gevlucht, ontlenen hun bestaan aan de leugen dat zij door Israël zijn verdreven en mogen zich verheugen in het feit dat steeds meer mensen, waaronder kerken, die leugen voor waarheid aannemen.

Terugkeer was aan het eind van de jaren veertig wellicht nog mogelijk geweest als de Arabieren tenminste bereid waren geweest in vrede met het Joodse volk te leven. Maar dat waren ze helaas niet. Toen niet, en nu nog niet! De enige uitzondering van werkelijke uitzetting en onteigening geldt een aantal Arabieren dat aan de Libanese grens woonde. Maar dat waren grenscorrecties die door het Britse mandaat werden toegepast en later door Israël overgenomen. Zelden hoort men iets over de massale exodus van de [820.000 Joodse vluchtelingen](#) die eeuwenlang in de Arabische landen hadden gewoond en zich na het oprichten van de staat Israël genoodzaakt zagen deze landen te ontvluchten met achterlating van alles wat zij en hun families soms generaties lang hadden opgebouwd. 520.000 van hen vestigden zich in Israël waarvan een deel jarenlang in tentenkampen en barakken hebben gewoond, zonder hulp van het buitenland. De VN bekommerde zich alleen om de Arabische vluchtelingen.

De terugkeer van het Joodse volk naar het land hunner vaders is een van de grootste wonderen die de wereld ooit heeft aanschouwd en een duidelijke bevestiging van de Bijbelse profetieën. Dat betekent niet dat de liefde voor de kinderen van Israël ook automatisch steun voor de politieke doeleinden van de staat Israël hoeft te betekenen. De farizeeën domineerden het volk ten tijde van de Here Jezus en hun denkrichting is vandaag nog steeds actueel. In het boek Openbaring 2-9 en 3-9 wijst Johannes er twee keer op dat de Joden die ‘pretenderen Joden te zijn, het niet zijn’ maar de Synagoge van Satan vormen.

Sinds de komst van de Joden is het land onherkenbaar veranderd. Miljoenen bomen zijn er geplant door het hele land. Op berghellingen, in dalen en in delen van de woestijn. Bossen met pijnbomen, dennen, cypressen en eucalyptussen, en velden vol met allerlei soorten vruchtbomen. Een van de mooie voorbeelden is de vlakte van Jisreel. In 1920 lag dit gebied geheel braak, overwoekerd door gras en moerassen waarin de malariamug heerste.

Alleen op de heuvels rondom lagen een paar kleine Arabische dorpjes. Nu ziet men overal bloeiende velden, boomgaarden, akkerland en Kibboetsiem. Ook dit is allemaal door de profeten voorgezegd. Vanaf de oprichting van het Jewish National Fund (JNF) in 1901 zijn er maar liefst 240 miljoen bomen gepland. Er woonden eind 2009, 304.000 Joodse pioniers in 123 Joodse nederzettingen in Judea en Samaria. Het grondoppervlak dat zij bewonen beslaat 9.3 procent van wat de wereld 'de bezette gebieden' noemen.

Ezechiël 36:8-35-36. “Maar gij bergen van Israël, zult uw takken voortbrengen en uw vruchten dragen voor Mijn volk Israël. En men zal zeggen; Dit land dat verwoest was, is geworden als het hof van Eden; de steden die, verwoest en vernield, in puin lagen, zijn weer versterkt en bewoond. Dan zullen de volken die om u heen overgebleven zijn, weten dat Ik, de Here, herbouwd heb wat vernield was en beplant heb wat verwoest was. Ik, de Here, heb het gesproken en Ik zal het doen.”

Het grote teken sinds 1948 is dat de Vijgeboom Israël aan het uitbotten is. Sinds die datum heeft de wereld de geboorte mogen meemaken van de staat Israël in het oude land van hun vaders. Geen enkele vorige generatie heeft dit teken mogen zien en dat geeft aan hoe laat het inmiddels is op Gods tijdsklok. In het beeld van de Olijfboom spreekt Paulus van een wortel, van natuurlijke takken en van takken die van elders zijn ingeënt. De wortel en het verbond begint bij Abraham, Isaäk en Jacob. Vanuit de wortel is de Olijfboom gegroeid. De natuurlijke takken zijn de nakomelingen, het volk van Israël. Dan blijkt dat na de verwerping van Jezus, er wilde loten in de boom worden ingeënt. Deze wilde loten zijn de mensen uit de heidenwereld die tot geloof en wedergeboorte in Jezus Christus zijn gekomen. De levende gemeente van Jezus, ingelijfd in Israël, ingeënt in de edele Olijfboom. Zij zijn in de voorhoven van de Here geplant en zullen tot hun ouderdom groen en fris zijn en vruchten voor God voortbrengen.

In Galaten staat het zo;

Galaten 3:7-14-29. “Gij bemerkt dus, dat zij, die uit geloof zijn, kinderen van Abraham zijn. Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door Geloof. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.”

Zo is Abraham de vader van vele volken geworden; zijn geslacht is inderdaad even talrijk als de sterren des hemels en het zand der zee. De les van de Vijgeboom is dat het fysieke herstel van Israël sinds 1948 in gang is gezet en dat het geestelijk herstel daarop zal volgen bij de wederkomst van de Messias. Zoals de voorgezegde rampspoed over het Joodse volk is gekomen zo zal ook de zegen over hen worden uitgestort. De gebeurtenissen die zich nu rond Israël voordoen, hebben profetische dimensies. Niemand zal ooit nog in staat zijn het Joodse volk uit hun land te verdrijven, want God zal daar Persoonlijk op toe zien. Dat wil niet zeggen dat al het leed voor Israël geleden is want de wereld is Gods volk vijandig gezind en de Arabische burens maken zich op voor een volgende confrontatie. Maar dit zal voor hen op een drama uitlopen want God heeft niet alleen gesproken maar zal straks ook handelend optreden.

Jesaja 41:11 “Zie, allen die tegen u in woede ontstoken zijn, staan beschaamd en worden te schande, de mannen die u bestrijden worden als niets en komen om.”

Genesis 12:3 “Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken.”

Wie voor Israël is zal Gods zegen ontvangen en wie tegen is zal Hij vervloeken. Als Jezus straks naar de aarde terugkeert om Zijn volk voorgoed te bevrijden dan zal Hij de volken van de aarde rekenschap vragen voor hun gedrag ten aanzien van Israël.

Joel 3:1-2 “Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzaak van Mijn volk en van Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij Mijn land verdeelden, en over Mijn volk het lot wierpen.....”

Nog steeds wordt Jeruzalem door de heidenen vertrapt. Tijdens de vergadering van de Arabische Liga in Koeweit in maart 2014, kreeg PLO-terreurleider Abu Mazen (Mahmoud Abbas) de steun van de Arabische staten bij de vraag over de Joodse karakter van Israël. 'We willen onze absolute afwijzing uitspreken over de eis, [Israël als een Joodse Staat te beschouwen](#)', stond in de slotverklaring van de Arabische top. Het feit dat de Arabische Liga in deze zaak aan Mazens kant staat, is niet verwonderlijk. Het laat alleen maar zien hoe uniform de Arabische wereld, die juist door conflicten wordt geteisterd, is in de strijd tegen Israël. Ook kreeg Mazen

steun van de Amerikaanse minister van Buitenlandse zaken John Kerry die de eis Israël als Joodse staat te erkennen, een tactische fout van de Israëlische regering noemde.

Israël strijdt om zijn bestaansrecht in het midden van een overmacht aan Arabische naties en diverse terreurbendes. Maar desondanks heeft Israël een moderne staat weten op te bouwen. En de gehele overige wereld, christelijk of niet-christelijk, is dusdanig vervreemd van het heilsplan van God naar Bijbels perspectief, dat zij met een natte vinger meebeslissen over land en volk van Israël. De wereld wil het Joodse volk niet. Die weerzin wordt al beschreven in Psalm 83:5, waar gezegd wordt: **Komt laten wij hen als volk verdelgen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht.** Dit is niet slechts een achterhaalde uitspraak uit een ver verleden, maar het plan van de Arabische wereld en eigenlijk de hele wereld.

Suez Crisis 1956

Door de oorlogsdreiging van de Egyptische president Nasser en de blokkade die hij instelde voor scheepvaart van en naar Israël in het Suez kanaal, viel Israël op 29 oktober 1956 de Sinai woestijn binnen. Israël, gesteund door Frankrijk en Groot-Brittannië veroverde het hele gebied, inclusief de Gazastrook. Nasser sprak over Egyptische helden (fedayeen), zonen van Farao die het land ~~Palestina~~ zouden reinigen. De fedayeen was een verzamelnaam van kleine groepjes terroristen. Naast de blokkade van het Suezkanaal waren de aanvallen van de fedayeen een belangrijke reden voor Israëls aanval op Egypte. De Israëlische ambassadeur voor de VN, Abba Eban, sprak over de fedayeen op 30 oktober 1956 voor de veiligheidsraad: “vanaf 1950 telde Israël 1339 grensgevechten met gewapende Egyptenaren, 435 invallen van fedayeen in Israël, 172 gevallen van sabotage van de fedayeen in Israël. Als gevolg van deze acties stierven 1001 Israëli's en werden er 364 gewond.”

Onder grote druk van de VS, die niet in de aanval op Egypte was gekend, trok Israël zich terug uit alle veroverde gebieden. Ook na deze oorlog bood Israël weer aan om over vrede te onderhandelen. Het werd algemeen afgewezen. In 1956 richtte Yasser Arafat, leerling van nazi-collaborateur Hajj Amin al-Hoesseini de Fatah-terreurbeweging op. Op 10 oktober 1960 hield de Israëlische minister van Buitenlandse zaken Golda Meir een toespraak voor de Verenigde Naties, waarin ze de Arabische leiders dringend opriep om met Israël over een vredesakkoord te onderhandelen. Maar ook dit werd afgewezen. De Egyptische dictator Gamal Abdal Nasser antwoordde dat Egypte Israëls bestaansrecht nooit zou erkennen.

In 1964 richtte Arafat de Palestine Liberation Organisation (PLO) op, een samenwerkingsverband van voorheen verschillende Palestijnse terreurorganisaties. Terwijl de betwiste gebieden ‘Westbank’ en de Gazastrook nog (illegaal) in handen zijn van Jordanië en Egypte, spreekt Arafat van de bevrijding van Palestina. In de eerste versie van het PLO handvest in 1964 wordt de Westbank Jordaans genoemd. De bewoners hadden ook de Jordaanse nationaliteit. Dus met de bevrijding van Palestina bedoelde Arafat de vernietiging van de fragiele staat Israël door geweld en terreur. Zie ook: [Het mythische land Palestina. Er wordt een ‘Palestijns volk’ bedacht.](#)

Op 8 maart 1965 riep Nasser: „*We veroveren Palestina niet met haar bodem bedekt met zand, maar met haar bodem gedrenkt in het bloed.*” Deze uitspraak gedaan twee jaar [vóór de oorlog van 1967](#), lieten al weinig twijfel aan zijn werkelijke bedoelingen. Tijdens de Zesdaagse Oorlog werden Judea en Samaria, Gaza en de Golan-hoogvlakte, - allemaal onderdeel van het aloude Bijbelse hartland- heroverd. Daarnaast werd de hele Sinai veroverd. De overwinningen van Israël doen denken aan het verhaal over de Gideonieten in het Bijbelboek Richteren

Richteren.7:12 “Midian nu en Amalek en al de stammen van het Oosten lagen in de vlakke, talrijk als sprinkhanen, en hun kamelen waren ontelbaar, talrijk als het zand aan de oever van de zee.”

Gideon stelde daar in opdracht van de Here slechts 300 man tegenover. Maar de Here was aan hun zijde want terwijl de driehonderd op hun horens bliezen, richtte de Here in de gehele legerplaats het zwaard van de een tegen de ander. Zo zullen Israëls vijanden straks opnieuw met de Here te maken krijgen en het volk van Israël zal opnieuw ervaren dat de Here aan hun zijde is.

Tijdens de [Yom Kippur oorlog in 1973](#) heeft Israël serieus overwogen om de Syrische hoofdstad Damascus te bombarderen om zo het Syrische offensief tegen Israël te stoppen, maar dit werd door de Israëlische premier Golda Meir geblokkeerd. Uiteindelijk wist Israël de oorlog tegen Egypte en Syrië alsnog te winnen, ondanks het feit dat Israël zich gesteld zag voor een enorme overmacht: Syrië had bijna 7x zoveel tanks en bij het Suezkanaal moesten slechts 500 Israëlische soldaten het opnemen tegen 80.000 militairen van het Egyptische leger. Na twee weken maakte de VN Veiligheidsraad middels een resolutie een einde aan de oorlog, omdat deze

desastreus verliep voor Egypte en Syrië. Beide landen verloren ongeveer 35.000 man en 370 vliegtuigen, tegen 2688 omgekomen soldaten en 102 verloren gegane gevechtstoestellen aan Israëls kant.

Het interesseert het de wereld van vandaag geen zier dat perfide nazi propaganda tegen Israël en de Joden in het algemeen dagelijkse kost is in het Midden Oosten. De knuffelgevoelens van de [Europese leiders](#) voor de namaak Filistijnen is ronduit verbijsterend. Naast het misselijkmakende beleid van de leiders in Brussel, zijn er nog de verschillende organisaties die er alles voor over hebben, Israël te demoniseren. Ooit deelde het Palestina Comité pamfletten uit die vertelden hoe de duivelse Israëlsche luchtmacht geboobytrapt speelgoed uitgooide boven de kampen van Palestijnse vluchtelingen. De nazi's hadden dit soort propagandamateriaal ook al gebruikt, maar toen waren het de Amerikanen en de Engelsen die hiervan beschuldigd werden. Wat het meest triest is, is dat er vandaag nog steeds mensen zijn die deze smerige leugens geloven.

Ook de [Amerikaanse presidenten](#) doen mee aan het vervalsen van bindende resoluties. Zo zei onder meer Bill Clinton op 16 december 1996: „*De nederzettingen zijn absoluut een obstakel voor de vrede.*” Hij doelde daarmee op de volkomen legale Joodse plaatsen in Samaria, Judea en Gaza. Het roept ergernis op als in de internationale media Arabische propaganda als feiten worden weergegeven. De hele Arabische desinformatiemachine gaat ongecontroleerd zijn gang.

Te lang hebben antisemieten gelegenheid gehad het jodendom te demoniseren in deze allerminst van jodenhaat bevrijde wereld. De meeste christelijke regeringen en ook [kerken weigeren Israëls recht op Jeruzalem te erkennen](#). Men mag verwachten dat ze de Bijbel kennen waarin op dramatische wijze wordt verteld -en door de profeten voorspeld -over de plaats die deze stad inneemt in de drieduizend jaar oude geschiedenis van het volk van Israël. De wereldleiders negeren de onbetwistbare Joodse waarheid en omarmen de fantastische onzin van een islamitisch-religieus recht en de leugenachtige islamitische aanspraak op de Heilige Stad. De christelijke naties hebben zelfs actief en meedogenloos met de Arabieren gecollaboreerd bij het in de lopende geschiedenis implanteren van een schandalig op niets gebaseerde leugen, die, zo benadrukken zij impliciet, de Joodse waarheid moet vervangen.

Dat er geen sprake is van enige bezetting, bleek ook nog eens uit het onderzoek van een commissie die werd voorgezeten door rechter Edmund Levy en die bestond uit hogere juristen. Deze commissie werd in 2011 ingesteld door Benjamin Netanyahu om diepgaand juridisch onderzoek te doen naar de status van Israël en de nederzettingen in Samaria en Judea. De commissie kwam in een 90 pagina's tellend rapport inclusief bijlagen, tot de conclusie dat in zuiver wettelijke termen [Israël geen bezettende macht is in Judea en Samaria](#), integendeel: het is de rechtmatige eigenaar. Het begrip 'Palestijnen' voor Arabieren dateert uit de jaren 1960 (daarvoor werden de Joden er mee aangeduid). Zie uitgebreider: [Het mythische land Palestina](#) en ['Het Palestijnse volk bestaat niet'](#).

Voormalige rechter Edmond Levy's commissierapport verklaart het wettelijk recht van Israël op het bezit van Judea en Samaria

Ook de [3de Kamer van het Hof van Beroep van Versailles](#) heeft in een historisch proces verklaard dat Israël volgens het internationaal recht de wettige bewoner is van de Bijbelse gebieden Samaria en Judea in de volksmond de bezette Palestijnse gebieden, ook wel ten onrechte de Westelijke Jordanoever of Westbank genoemd. De Palestijnen hadden een rechtszaak aangespannen tegen Israel vanwege de lightrailverbinding in Jeruzalem, aangelegd door twee Franse bedrijven: Alto en Veolia. Tegelijk stelde het Hof dat de Palestijnen geen recht hebben op het gebied. Volgens advocaat Gilles-William Geldadel, een advocaat van naam, en president van de organisatie 'Advocaten zonder Grenzen', benadrukt dat de uitspraak van het Hof van toepassing is op de hele Westelijke Jordanoever.

In zijn uitspraak noemde het Hof artikel 43 van de Vierde Haagse Conventie uit 1907, waarin staat dat zodra een autoriteit over een gebied in handen komt van een andere bezitter, deze partij de verplichting heeft alles te doen om de openbare orde en veiligheid te herstellen. Omdat noch de PLO, noch de PA (Palestijnse Autoriteit) een staat zijn, kunnen ze geen beroep doen op allerlei verdragen en wetten, die gelden tussen staten. Hier komt nog bij dat de betreffende verdragen alleen gelden voor landen die deze verdragen hebben ondertekend. De

Palestijnen die rechtszaak hadden aangespannen, werden door het Hof veroordeeld tot het betalen van 30.000 euro aan Alto, 30.000 euro aan Alto Transport en 30.000 euro aan Veolia Transport. De uitspraak is definitief omdat de PLO, Fatah en de Association France Palestina Solidariteit niet in beroep gingen bij het Opperste Gerechtshof. Deze uitspraak betekent dat de Palestijnse claims over de bezetting door Israël van de Westbank illegaal zijn.

Naast de bindende resoluties, die vandaag nog onveranderd van kracht zijn, welke Israëls recht op het land bewijzen, bestaat Gods Woord. Honderden Bijbelteksten laten niets aan duidelijkheid te wensen over aan wie het land toebehoort.

Jeremia 31:4-5 “Weder opbouwen zal Ik u, zodat gij gebouwd wordt, jonkvrouw Israëls. Opnieuw zult gij u tooien met tamboerijnen en uittrekken in vrolijke reidans; gij zult weer wijngaarden planten op de bergen van Samaria, en wie ze planten, zullen ook de vrucht genieten.” [God zegend Israël.](#)

Zelfs christenen nemen dat dit soort profetieën niet serieus genomen moeten worden en hebben geen oog voor de overduidelijke beloften die de Heer aan Zijn volk heeft gedaan. Het bestaan van Israël geeft ze een ongemakkelijk gevoel omdat diverse herders op de kansel beweren dat de beloften aan *de kinderen van Israël* hebben afgedaan. Ze veroordelen de daden van Israël, terwijl de dreigingen waaraan Israël dagelijks blootstaat worden vergoelikt of volledig genegeerd. Als het aan verschillende kerken lag, zou Israël heden ten dage niet bestaan. Maar er is geen duidelijker teken denkbaar van Gods liefde voor Zijn uitverkoren volk dan dat Hij het bewaart en beschermt in het land dat Hij hen heeft beloofd.

Klik [hier](#) voor een korte video over de opbouw van Israël over een periode van honderd jaar.

Wie denkt dat de huidige problemen in het Midden-Oosten op vreedzame manier op te lossen zijn, zal bedrogen uitkomen. De wereld heeft Israël aangewezen als zondebok voor alle problemen en intussen Arabische landen opnieuw bezig met het treffen van voorbereidingen voor een volgende oorlog. Vanaf de oorlog van 1967 heeft Israël een politiek van toegeven aan de Arabieren, toegepast. Het resultaat is geweld, blinde haat en moord. Na de Yom Kippoeroorlog van 1973 bood Abba Eban de Arabieren in vloeiend Arabisch een eervolle vrede aan. Korte tijd later vatte hij zijn ervaring in de tot op heden meest geciteerde zin van een Israëlische diplomaat samen met de woorden: „*De Arabieren laten geen gelegenheid voorbijgaan, een gelegenheid voorbij te laten gaan.*” Een Joodse staat temidden van de Arabische staten is een doorn in het oog van praktisch alle Arabieren. Israël wordt niet alleen als een vreemde eend in de bijt beschouwd, maar wordt gezien als een ‘kankergezwell’ en dat niet alleen in de Arabische wereld. En Joden in de diaspora worden aangeduid als ‘kankeruitzaaiingen’ wat moet worden verwijderd.

Opmerkelijk is ook dat de Arabische landen, de Libanese terreurbeweging Hezbollah, Hamas en het PLO-bewind in Ramallah, hun nederlagen steeds opnieuw uitleggen als overwinningen. Toen Israël in 1982 Libanon binnentrok en Arafat en zijn bende het land uitschopte, spraken de Arabische leiders en de media, van een overwinning. Toen de Joodse staat in 2006 de hele infrastructuur van Hezbollah vernietigde, en in [2009 Hamas in Gaza](#) een pak slaag gaf, spraken ze opnieuw van een overwinning. En zo is het gegaan bij ieder oorlog die ze verloren hebben.

De profeten hebben vertelt dat het herstel van Israël, en geen andere gebeurtenis, het teken zou zijn dat het aftellen is begonnen. Men kan er voor 100 procent op vertrouwen dat God zich zijn land door niemand laat ontnemen, of het nu buitenlandse machten zijn of Israëlische politici, die Gods land aan de PLO willen afstaan in ruil voor een valse vrede. De Bijbelse God daagt iedereen voor het gerecht, die zijn land verdeelt of wil verdelen.

[De herrijzenis van Israël is een mirakel](#), een wonder, het is een Gods wonder! Het is wonderbaar dat wij vandaag in een tijd leven waarin wij mogen zien dat alles voor de grote dag van de [wederkomst van Jezus](#) in gereedheid wordt gebracht. Israëlis terug in het land dat God onder ede aan hen heeft beloofd. Israël heeft de hele geschiedenis een aparte plaats in de wereld ingenomen en dat zal straks wanneer de Here Jezus op aarde is teruggekeerd, niet anders zijn. Het is daarom voor ieder mens van cruciaal belang zich achter de Joodse staat en de God van Abraham, Isaak en Jacob op te stellen. Klik [hier](#) eens om te zien hoe Papoea's in Nieuw Guinea het Shema Israël zingen. Prachtig!

De Bijbel maakt duidelijk dat in de tijd dat het Joodse volk weer naar het aloude thuisland zal zijn teruggekeerd en de slapende volken in het Midden Oosten tot ontwaken zijn gekomen, er een woelige tijd van ontredde, chaos en beroering zal aanbreken. Opvallend is de onmacht waarmee de Verenigde Naties, en de leiders in

Brussel en Washington met de huidige problemen omgaan. De onderdrukte en getiranniseerde bewoners in de Arabische wereld schreeuwen om hervormingen en eisen democratie maar daar zal in de praktijk niets van terecht komen. Moslimextremisten zullen de macht overnemen en zullen dat niet alleen beperken tot het Midden-Oosten maar zijn eveneens uit op een wereldwijde dominantie. Hun streven is de oprichting van wereldwijd [Kalifaat](#) met de Sharia als wetgeving.

Overal in het Midden-Oosten wankelen dictators als dronkenmannen en rukken moslimfundamentalisten aan grondvesten van de samenleving. Tussen al die gillende en moordende massa's die om het hardst hun god aanroepen, bestaat er een eiland van stabiliteit- de enige echte democratische staat in die regio en dat is Israël. Maar zowel Washington als de leiders in Brussel zijn bereid het kleine landje Israël aan de wolven over te leveren. Men doet er het zwijgen toe wanneer de terreurbeweging Hamas raketten op de Joodse gemeenschappen in de westelijke Negev waaronder Beersjeva de grootste stad in het zuiden van Israël, afvuurd. Ook sluit men de ogen voor de anti-Israël propaganda de [PLO-propagandamachine](#). Het gaat bij de wereldleiders om een complete afwijzing van Israëls recht van bestaan. Het is niets anders dan een felle aanval op de bedoelingen van God met dit land. Ze maken echter een zeer ernstige fout die hen duur te staan zal komen.

Alleen God weet hoe de dingen zich de komende tijd zullen ontwikkelen. Het Joodse volk heeft een eeuwig verbonden relatie met God en daar kan de wereld niets aan veranderen. Ieder plan van de Wereldleiders dat indruist tegen Gods bedoelingen zal onder een oordeel vallen. De Bijbel zegt nadrukkelijk dat de Schepper van hemel en aarde het Heilige Land heeft uitgekozen als de plaats die Hij Zijn thuis noemt, waar Hij voor altijd wil wonen met Zijn volk. Wee diegenen, die daar verandering in willen brengen. Over het Bijbelse land valt niet te onderhandelen. Dit land behoort aan de kinderen van Israël. Niemand heeft het recht om daar anders over te beslissen. Zelfs Israëlische leiders hebben dit recht niet. Israëls grenzen zijn in Gods Woord vastgelegd.

Volgens Rabbijn Michel Yehuda Lefkowitz zijn de huidige ontwikkelingen een duidelijk teken dat de komst van de [Messias](#) nooit ver meer weg kan zijn en dat de huidige onrust Gods manier is om de leiders in Israël en het Westen wakker te schudden uit hun droomwereld. Lefkowitz zegt te geloven dat noch Israël noch de wereldleiders de boodschap hebben begrepen. „Zolang ze blijven geloven dat ze goed bij de les zijn, en menen alles met kennis en bekwaamheid te overzien, zal [God de naties schudden](#), en zie wat er vandaag gebeurt, ze staan nog wel op het wereldtoneel maar hebben geen enkele controle meer over de gebeurtenissen.” Ze praten en praten maar lossen in hun groothedswaanzin niets meer op. Ze kennen God niet en daarom begrijpen ze niets van de huidige ontwikkelingen. God lacht om hen, en geeft ze nog tijd om wakker te worden.

De beloften over de Bijbelse grenzen (bijv.Num.34:1-12 en Jozua 1,4) zijn tot op de dag van vandaag nooit volkomen in vervulling gegaan. Toch zal het op een dag zover komen. Diverse Bijbeluitleggers geloven dat dit tijdens het duizendjarig vrederijk zal gebeuren.

Israël is als natie en als land niet weggeschreven in de plannen van God met de wereld. De Here, de God van Israël, gaat door met het uitvoeren van het verlossingsplan van Zijn volk. De Koning van Israël, Jeshua haMessiach, is op weg naar Jeruzalem.

Klik [hier](#) voor mijn artikel “Mensonwaardige behandeling van overlevenden Holocaust”

Overige bronnen: <http://www.israelunitycoalition.org/news/article.php?id=4849> Hal Lindsey, *De Laatste Veldslag*, Uitgeverij Novapres. Tom Hess, *Wacht niet op de jagers*, Stichting Hebron Twente, Almelo. Aish.com *Crash Course in Jewish History*, door Rabbi Ken Spiro. Rene Pache, *De Komende Christus*, Novapres, Laren. Jan Willem van der Hoeven, *Babylon of Jeruzalem*, Uitgeverij Novapres Apeldoorn 1994. Lester Sumrall, *NIW*, artikel van Victor Polak, 29 november 2002. *Djihaad, De heilige oorlog*, Gazon Uitgeverij, 's-Gravenhage. Lance Lambert, *Israël is Uniek en De dag breekt aan*, Chai pers. Tim La Haye, *Het begin van het einde*, Novapres

Laren. Robert De Telder, *De Nieuwe Orde in opkomst*, Uitgeverij áKSENT.*Het zoeklicht*, 3 mei 2003.*Aish.com*
"The British Mandate", door Rabbi Ken Spiro. *Israel Today*, Mei 2008 'De helden van de 'Exodus'.

Terug naar: [Inhoud](#)